

δαιμονιώντων. Ἡ μουσικὴ δὲ συμβάλλει σπουδαίως εἰς τὴν εὐτυχῆ ταύτην ἀνάπλασιν καὶ ἀναμόρφωσιν καὶ κατέχει τὸ κυριώτερον μέρος εἰς τὰ ἐν τοῖς φρενοκομείοις ψυχαγωγικὰ αὐτὰ εὐεργετικὰ μέσα.

Ἐν Σύρῳ τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1888.

Ι. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ

Εἰς τὸ Λευκῶμα

τῆς Κυρίας

ΖΩΗΣ ΠΑΛΤΑΤΖΗ

Νὰ εἶχα ἄρπα ἤθελα προφήτου ἐμπνευσμένου,
Τὴν φλόγα τῆς καρδίας Σου νὰ εἶχα τὴν ἀγίαν,
Ἡ καὶ ὁ φλοῖσθος τοῦ στυλποῦ νὰ ἤμην Καταστένου,
Νὰ ψάλλω τὴν δραπέτιδα τῆς Θράκης ὀπτασίαν.
Πλὴν ἀντανάκλασις ὥχρ᾽ αὐτῆς πρὶν νεότητός μου,
Δὲν ἔχω πλέον ἄσματα, δὲν ἔχω πῦρ ἐντός μου.

Ἐσίγησε κ' ἡ Μοῦσα μου κ' ἡ ἀσθενὴς καρδιά.
Τί νὰ Σε γράψω; χύνει φῶς ὁ ἔρπων εἰς τὰ σκόττη,
Κ' ὑπάρχει ποίησις ψυχῆς, ὑπάρχει ἄρμονία,
Ἦν πρώτη δὲν ἐνέπνευσε καὶ δὲν ἠσθάνθη πρώτη;
Σὲ στέλλω καὶ τῆς Κρήτης μας ἐν ἄσμα τεθλιμμένον,
Καὶ δέξαι το ἀνέστιον, περίθαλψέ το ξένον.

Ἡ Κρήτη, τοῦ Ἑλληνισμοῦ σημαία βασιμμένη,
Τοῦ Μαραθῶνος ὀρθίος ἀκόμη στρατιώτης,
Καὶ νάρθηξ, ὅπου γενεῶν ἡ διαθήκη μένει,
«Κρανίου τόπος, ἔγερσις, θεός, αἰωνιότης.»
Ὡ, ἄς ἀνοιξοῦν οἱ καιροί, ἄς ἐγερθῇ ὠραία,
Κ' ἐκείνη ἔστω, οὐρανέ, στιγμὴ μου τελευταία!

Ἀθῆναι τῇ 22 Ἀπριλίου 1869.

Τὸ ἀνωτέρω ἀνεκδότου ὠραίου ποίημα τοῦ πολυκλαύστου Γ. Παράσχου εὐγενῶς ἐπεμψεν ἡμῖν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ προσηφιλῆς τῆς Ποικίλης Στοᾶς συνεργάτης κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος.